

JULIA QUINNOVÁ

BRIDGERTON

A ŽILI ŠŤASTNE AŽ NAVEKY

Julia Quinnová

BRIDGERTON

A ŽILI ŠŤASTNE AŽ NAVEKY

Pandora
www.vydavatelstvopandora.sk

2022

Všetky práva vyhradené podľa medzinárodných
a panamerických dohovorov o autorských právach.

Žiadna časť tohto textu sa nesmie reprodukovať,
prenášať, sťahovať, dekompiľovať, spätne analyzovať,
ani ukladať alebo vkladať do akéhokoľvek systému
na ukladanie a vyhľadávanie informácií, a to v žiadnej
forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už
elektronickými alebo mechanickými, teraz známymi
alebo neskôr vynájdennými.

Julia Quinn

THE BRIDGERTONS: HAPPILY EVER AFTER

Copyright © 2013 by Julie Cotler Pottinger

All rights reserved

Translation © 2022 by Mgr. Lenka Martinková

Cover design © 2022 by Cora Design

Slovak Edition © 2022 by Mgr. Lenka Martinková VYDAVATELSTVO PANDORA

ISBN 978-80-8247-047-8

ISBN 978-80-8247-048-5 PDF

ISBN 978-80-8247-049-2 EPUB

ISBN 978-80-8247-050-8 MOBI

*Mojim čitateľom,
ktorí sa nikdy neprestali pýtať:
„A čo sa stalo potom?“*

*A tiež pre Paula,
ktorý nikdy neprestal hovoriť:
„Skvelý nápad!“*

Vážený čitateľ, premýšľal si niekedy o tom, čo sa asi mohlo stať s tvojimi obľúbenými postavami po dočítaní poslednej strany? Túžil si sa dozvedieť, čo sa dialo ďalej? Ja áno, a spolu so mnou aj mnoho ďalších čitateľov.

Dostávala som mnoho listov so žiadosťami, nech sa ešte aspoň na krátku chvíľu vrátim k rodine Bridgertonovcov. Rozhodla som sa teda venovať každému zo súrodencov ešte jeden epilóg navyše.

Tých z vás, ktorí nečítali romány o Bridgertonovcoch, by som chcela upozorniť, že niektoré z týchto druhých epilógov vám nemusia dávať zmysel, keďže nepoznáte príbeh z konkrétnej knihy.

Verím, že tí, ktorí si knihy prečítali, stravia opäť príjemné chvíle po boku každého jedného Bridgertona. Ja som si písanie užívala, dúfam, že aj vy si presne tak užijete všetky dodatky.

So srdečným pozdravom,

Julia Quinnová

VOJVODA A JA

*V*knihe *Vojvoda a ja* Simon odmieta prijať zväzok listov, ktoré mu napísal jeho zosnulý otec, pretože si neboli vôbec blízki. Daphne však verí, že jedného dňa, keď všetka bolesť pominie, si to Simon rozmyslí, a predsa len bude zvedavý na obsah tých listov. Schová ich. Na konci knihy ponúka listy Simonovi, no on ich neotvára.

Pôvodne som zamýšľala, aby Simon tie listy naozaj nikdy neotvoril, aj keď som bola presvedčená o tom, že v tých listoch musí byť niečo veľmi dôležité. Bolo mi však jasné, že Simon tie slová jednoducho nechce čítať. Bolo mu jedno, čo si o ňom alebo o čomkoľvek inom zosnulý vojvoda myslí.

Čitatelia naliehali, chceli vedieť, čo bolo v listoch, ale priznám sa, ja som to vedieť nechcela. Zaujímalo ma skôr, čo také by sa muselo udiat, aby Simon dostal chuť prečítať si ich...

VOJVODA A JA

Druhý epilóg

*M*atematika nikdy nebola obľúbeným predmetom Daphne Bassetovej, ale určite vedela počítať do tridsať, a keďže tridsať bol maximálny počet dní, ktoré zvyčajne uplynuli medzi dvomi krvácami, skutočnosť, že pri pohľade do kalendára napočítala štyridsaťtri, bola dôvodom na znepokojenie.

„To nie je možné,“ povedala kalendáru, akoby očakávala, že jej odpovie.

Pomaly si sadla a snažila sa vybaviť si udalosti posledných šiestich týždňov. Možno len zle počítala. Krváčala, keď bola na návšteve u matky, a to bolo dvadsiateho piateho a dvadsiateho šiesteho marca, čo znamenalo, že... Znovu počítala, tentoraz ukazovákom štvorčeka v kalendári...

Štyridsaťtri dní.

Bola tehotná.

„Dobrý Bože.“

Kalendár k tomu opäť nemal veľmi čo povedať.

Nie. Nie. To predsa nie je možné. Má štyridsaťjeden rokov. Žiadna žena v dejinách nerodila v štyridsiatich dvoch rokoch... Odkedy počala ich posledné dieťa, uplynulo sedemnášť rokov. Sedemnášť rokov veľmi príjemného vzťahu s manželom a pravdou je, že počas tohto obdobia neurobili nič, ale absolútne nič, aby zabránili počatiu.

Daphne usúdila, že už jednoducho prestala byť plodná. Počas prvých štyroch rokov manželstva mala za sebou v rýchlom slede štyri deti. A potom... nič.

Ju samotnú prekvapilo, že nie je opäť tehotná, keď mal jej najmladší prvé narodeniny. Potom oslávil dva roky, tri a jej brucho ostávalo stále ploché. Daphne sa pozrela na svoje potomstvo, Ameliu, Belindu, Caroline a Davida. Bola nadmieru požehnaná. Štyri deti, zdravé a silné, z toho jeden malý dobre stavaný chlapec, ktorý jedného dňa zaujme miesto svojho otca ako vojvoda z Hastingsu.

Čo sa tehotenstiev týka, Daphne si ich veľmi neužívala. Opúchali jej členky, mala napuchnutú tvár a jej trávenie... nuž rozhodne to už viac nechcela zažiť. Pomyslela na svoju švagrinú Lucy, ktorá počas celého tehotenstva vždy žiarila... a momentálne je znovu tehotná so svojím piatym dieťaťom.

Daphne ju videla len pred niekoľkými dňami a *vyzerala*, akoby bola v štrnástom! mesiaci.

Bola obrovská. Ohromujúco obrovská. Ale stále žiarila a mala úžasne roztomilé členky.

„Nemôžem byť tehotná,“ povedala Daphne a položila si ruku na ploché brucho.

Možno len práve prechádzala zmenou, aj keď sa jej na to štyridsaťjeden rokov zdalo trochu málo, ale na druhej strane, nebola to jedna z vecí, o ktorých ženy bežne hovorili. Možno veľa žien prestalo krvácať, keď dovršilo štyridsaťjeden.

Mala by byť šťastná. Vďačná. Naozaj, krvácanie bolo také nepríjemné.

Na chodbe začula kroky, rýchlo sa blížili. Na kalendár napochytr položila knihu, hoci nemala dôvod ho skrývať. Bol to len kalendár. Aj keď v ňom nebolo poznačené veľké červené X, za ktorým by nasledoval zápis *V tento deň som krváčala*.

Do miestnosti vošiel jej manžel.

„Výborne, tu si. Amelia ťa hľadala.“

„Mňa?“

„Ak existuje milosrdný Boh, tak *mňa* nehľadá,“ odvetil Simon.

„Och, Bože,“ zamrmlala Daphne.

Za normálnych okolností by reagovala pohotovejšie, ale jej myseľ bola úplne zmätená z možnosti, že možno čaká dieťa, a že je na to už veľmi stará.

„Ide o šaty.“

„O tie ružové alebo o zelené?“

Simon sa na ňu zahľadel. „To naozaj?“

„Nie, samozrejme, že to nevieš,“ odpovedala roztržito.

Prítlačil si prsty na spánky a klesol na neďalekú stoličku. „Kedy sa bude vydávať?“

„Najprv sa musí zasnúbiť.“

„A to bude kedy?“

Daphne sa usmiala.

„Minulý rok dostala päť žiadostí o ruku. A ty si predsa trval na tom, aby počkala, kým sa do niekoho nezamiluje.“

„Tvoj nesúhlas som pri tom ale nepočul...“

„Máš pravdu.“

Vzdychol si. „Ako je možné, že sa nám podarilo mať naraz v spoločnosti všetky tri dievčatá?“

„Snaha rozmnožiť sa hneď na začiatku nášho manželstva,“ odpovedala Daphne úsečne a potom si spomenula na kalendár na stole. Ten s červenným X, ktoré okrem nej nikto nevidel.

„Snaha rozmnožiť sa, hmmm?“ Pozrel na otvorené dvere. „Zaujímavý výber slov.“

Stačil jediný jej pohľad na výraz v Simonovej tvári a už cítila, ako sa červená.

„Simon, je predsa deň!“

Jeho pery sa zvlنili do pomalého úsmevu.

„Nepamätám si, že by nás to zastavilo v časoch, keď sme boli na vrchole našej snahy rozmnožiť sa.“

„Ak dievčatá prídu hore...“

Rýchlo vstal. „Zamknem dvere.“

„Och, preboha, budú to *vedieť*.“

Rozhodne otočil kľúčom a so zdvihnutým obočím sa k nej otočil.

„A či je to vina?“

Daphne cúvla. Len o kúsok.

„V žiadnom prípade nepošlem žiadnu zo svojich dcér do manželstva takú beznádejne neznalú, akou som bola ja.“

„Očarujúco neznalú,“ zamrmlal, prešiel cez miestnosť a chytil ju za ruku.

Dovolila mu, aby ju vytiahol na nohy.

„Nemyslel si si, že je to také očarujúce, keď som predpokladala, že si neplodný.“

Mykol sa.

„Mnohé veci v živote sú očarujúcejšie práve pri spätnom pohľade na nich.“

„Simon...“

Začal sa maznať s jej uchom. „Daphne...“

Perami sa pohyboval po línii jej hrdla a ona cítila, ako sa topí. Dvadsať-jeden rokov manželstva a stále...

„Aspoň zatiahni závesy,“ zašomrala.

Niežeby niekto mohol vidieť dovnútra, keď slnko svietilo tak jasne, ale cítila by sa lepšie. Koniec koncov, boli uprostred Mayfairu a bolo možné, že za oknami sa prechádzajú takmer všetci ich známi.

Vrhol sa k oknu, ale zatiahol len záclonu.

„Rád sa na teba pozerám,“ povedal s chlapčenským úsmevom.

A potom sa pozoruhodne rýchlo ocitla na posteli úplne nahá a ticho stonala, keď jej bozkával vnútornú stranu kolena.

„Och, Simon,“ vzdychla si.

Presne vedela, čo sa chystá robiť ďalej. Presúval sa dohora, bozkávajúc jej pri tom stehno.

A robil to *tak* dobre.

„Na čo myslíš?“ zašepkal.

„Práve teraz?“ spýtala sa a snažila sa prebudiť z omámenia. Jazykom jej prechádzal po ohybe medzi nohou a spodnou časťou brucha a myslel si, že dokáže *rozmyšľať*?

„Vieš, na čo myslím ja?“ spýtal sa.

„Ak to nie som ja, budem strašne sklamaná.“

Zasmial sa, pohol hlavou, aby ju mohol zľahka pobožkať na pupok, a potom sa posunul, aby sa jemne dotkol jej pier.

„Premýšľal som, aké úžasné je poznať druhého človeka tak dokonale.“

Natiahla ruku, objala ho. Nedokázala si pomôcť. Schovala si tvár v mäkkom ohybe jeho krku a vdýchla jeho známu vôňu.

„Milujem ťa,“ povedala.

„Zbožňujem ťa,“ povedal on na oplátku.

Och, takže z toho chcel urobiť súťaž? Odtiahla sa od neho, ale len natoľko, aby mu videla do očí. „Chcem ťa.“

Zdvihol obočie. „Ty chceš mňa?“

„Bolo to to najlepšie, čo som dokázala vymyslieť v takom krátkom čase.“ Mierne pokrčila plecami. „A okrem toho, je to tak.“

„Veľmi dobre.“ Oči mu potemneli. „Uctievam ťa.“

Daphne roztvorila pery. Srdce sa jej rozbúšilo, potom sa prevrátilo a akákoľvek schopnosť, ktorú mala na vyhľadávanie synonym, sa vytratila.

„Myslím, že si vyhral,“ povedala, sotva spoznávajúc svoj zastretý hlas. Znova ju pobozkal, zmyselne a bolestne sladko. „Och, ja viem, že áno.“ Zaklonila hlavu dozadu, keď sa vrátil k jej bruchu.

„Ale uctievať ma musíš stále,“ povedala.

Posunul sa nižšie. „V tomto, Vaša milosť, som vždy vašim služobníkom.“ A to bolo na dlhší čas to posledné, čo niektorý z nich povedal.

O niekoľko dní neskôr sa Daphne opäť zahľadela do kalendára. Uplynulo už štyridsaťšesť dní a ona Simonovi stále nič nepovedala. Vedela, že by mala, ale zdalo sa jej to predčasné. Na to, že jej to ešte neprišlo, mohlo existovať aj iné vysvetlenie... stačilo si spomenúť na poslednú návštevu u jej matky. Violet Bridgertonová sa neustále ovievala a sťažovala sa, že je vnútri mimoriadne dusno, aj keď Daphne považovala vzduch za príjemný. A keď Daphne požiadala niekoho, aby zapálil oheň, Violet namietala tak prudko, že Daphne očakávala, že bude krb strážiť vlastným telom aj s kutáčom.

„Ani len neškrtnite zápalkou,“ zavrčala Violet.

Na to Daphne múdro odpovedala: „Myslím, že si prinesiem šál.“ Pozrela sa na matkinu slúžku, trasúcu sa od zimy pri krbe. „Ehm, a možno by si si mala priniesť šál aj ty.“

Ale teraz jej nebolo horúco. Cítila sa...

Nevedela, čo cíti. Cítila sa vlastne úplne normálne. Čo bolo podozrivé, pretože sa nikdy predtým počas tehotenstva necítila ani trochu normálne.

„Mama!“

Daphne otočila kalendár a zdvihla zrak od písacieho stola vo chvíli, keď sa vo dverách zjavila jej druhá dcéra, Belinda.

„Poď ďalej,“ povedala Daphne, rozptýlenie celkom uvítala. „Prosím.“

Belinda sa posadila do neďalekého pohodlného kresla a jej žiarivo modré oči sa s jej typickou priamou streli s matkiným pohľadom.

„Musíš niečo urobiť s Caroline.“

„Ja musím?“ spýtala sa Daphne a natiahla slovo *ja*.

Belinda ignorovala jej sarkazmus.

„Ak neprestane hovoriť o Frederickovi Snowe-Mann-Formsbym, zbláznim sa.“

„Nemôžeš ju jednoducho ignorovať?“

„Volá sa Frederick Snowe... Mann... *Formsby!*“

Daphne zažmurkala.

„Snowe-Mann. Snehuliak, mama! Snehuliak!“

„Je to naozaj nešťastné,“ pripustila Daphne. „Ale, lady Belinda Basseťová, nezabúdaj, že teba by mohli prirovnať k plemenu psa, k basetovi.“

Belindin pohľad sa zmenil na taký otrávený, že Daphne bolo hneď jasné, že už ju k plemenu psa naozaj prirovnali.

„Och,“ povedala Daphne, trochu prekvapená, že jej o tom Belinda nikdy nepovedala. „Mrzí ma to.“

„Bolo to už dávno,“ povedala Belinda s odfrknutím. „A uisťujem ťa, že sa to stalo len raz.“

Daphne stisla pery a snažila sa neusmievať. Rozhodne nebolo dobré povzbudzovať dievčatá do bitky, ale keďže sa do dospelosti prebojovala so siedmimi súrodencami, z toho štyrmi bratmi, nemohla si pomôcť a vyslovila tiché: „Dobrá práca.“

Belinda jej kráľovsky prikývla a potom pokračovala.

„Porozprávaš sa s Caroline?“

„Čo presne si želaš, aby som jej povedala?“

„Ja neviem. Čokoľvek, čo zvyčajne hovoríš. Zdá sa, že to vždy funguje.“

Niekde tam bol kompliment, tým si bola Daphne celkom istá, ale skôr, než to stihla rozlúštiť, sa jej žalúdok neprijemne prevrátil, pocítila náhle zvláštny tlak a potom...

„Ospravedlň ma!“ vykrikla a dobehla do kúpeľne včas, aby všetko skončilo v nočníku.

Och, Bože môj. Bola tehotná.

„Mama?“

Daphne mávla rukou, snažiac sa Belinde naznačiť, aby odišla.

„Mama? Si v poriadku?“

Daphne znovu začala zvracať.

„Idem po otca,“ oznámila Belinda.

„Nie!“ Daphne takmer vykrikla.

„Boli to ryby? Pretože sa mi zdalo, že chutia trochu podozrivo.“

Daphne prikývla a dúfala, že tým sa to skončí.

„Och, počkať... ty si nemala rybu. Pamätám si to celkom zreteľne.“

Ach, dočerta s Belindou a jej prekliatym zmyslom pre detail.

Nebolo to práve najmaterinskejšie, pomyslela si Daphne, keď sa jej opäť zdvihol žalúdok, ale momentálne nemala síl byť vlúdna.

„Mala si holuba. Ja som mala rybu a David tiež, ale ty a Caroline ste jedli len holuba a myslím, že otec a Amelia mali oboje a všetci sme jedli polievku, hoci...“

„Prestaň!“ prosila ju Daphne. Nechcela hovoriť o jedle. Už len samotná zmienka...

„Myslím, že by som mala radšej zísť po otca,“ zopakovala Belinda.

„Nie, nič mi nie je,“ vydýchla Daphne a stále mávala rukou, aby Belindu umlčala. Nechcela, aby ju Simon takto videl. Okamžite by vedel, o čo ide.

Alebo možno skôr to, čo sa stane o sedem a pol mesiaca, plus mínus pár týždňov.

„Dobre,“ pripustila Belinda, „ale nechaj ma aspoň privolať tvoju slúžku. Mala by si ísť do postele.“

Daphne opäť začala zvracať.

„Hneď ako... skončíš,“ opravila sa Belinda.

„Chod' po moju slúžku,“ súhlasila napokon Daphne. Maria okamžite zistí pravdu, ale ona nepovie ani slovo, nikomu, ani služobníctvu, ani rodine. A čo je možno ešte dôležitejšie, Maria bude hneď vedieť, čo jej má priniesť, aby jej pomohla. Chutilo by to odporne a páchlo ešte horšie, ale upokojilo by to jej žalúdok.

Belinda odbehla a Daphne, presvedčená, že jej v žalúdku už naozaj nič neostalo, sa odpotáčala do svojej postele. Snažila sa nehýbať. Aj ten najmenší pohyb v nej vyvolával pocit, že je na mori.

„Na toto som už príliš stará,“ zastonala, lebo aj bola. Určite bola. Ak to bude rovnaké ako predtým... a naozaj, prečo by sa toto tehotenstvo malo

líšiť od predchádzajúcich štyroch? Ešte najmenej dva mesiace bude trpieť nevoľnosťami. Nedostatok jedla jej nedovolí priberať, ale to bude trvať len do polovice leta, a potom sa jej veľkosť prakticky cez noc zdvojnásobí. Prsty jej opuchnú až tak, že nebude môcť nosiť prstene, nezmestí sa do žiadnych topánok a po každom schode bude lapať po dychu.

Bude ako slon. Dvojnohý slon s gaštanovými vlasmi.

„Vaša milosť!“

Daphne nedokázala zdvihnúť hlavu, a tak namiesto toho zdvihla na pozdrav ruku. Maria v momente stála pri jej posteli a pozerala na ňu s vydeseným pohľadom...

...ktorý sa rýchlo menil na podozrievavý.

„Vaša milosť,“ ozvala sa Maria znova, tentoraz s nezameniteľným tónom. Usmiala sa.

„Ja viem,“ povedala Daphne. „Ja viem.“

„Vie o tom vojvoda?“

„Ešte nie.“

„Nuž, nebudete to môcť dlho skrývať.“

„Dnes popoludní odchádza na niekoľko nocí do Clyvedonu,“ povedala Daphne. „Poviem mu to, keď sa vráti.“

„Mali by ste mu to povedať ihneď,“ povedala Maria. Pracovala u nich dvadsať rokov, a to jej dávalo isté oprávnenie hovoriť slobodne.

Daphne sa opatrne posúvala do polohy ležmo. Iba raz ustrnula v pohybe, aby zabránila vlne nevoľnosti.

„Možno ani nežije,“ povedala. „V mojom veku sa to stáva veľmi často.“

„Myslím, že to tak nie je,“ povedala Maria. „Videli ste sa v zrkadle?“

Daphne pokrútila hlavou.

„Ste zelená.“

„Možno to nie...“

„To dieťa nevyzvraciate.“

„Maria!“

Maria si prekrížila ruky na hrudi a premerala si Daphne.

„Poznáte pravdu, Vaša milosť. Len si to nechcete priznať.“

Daphne otvorila ústa, ale nemala čo povedať. Vedela, že Maria má pravdu.

„Keby dieťa nebolo v poriadku,“ povedala Maria trochu jemnejšie, „ne-cítili by ste sa tak zle. Moja mama mala po mne osem detí a o štyri prišla hneď na začiatku. Pri tých, ktoré neprežili, jej nikdy nebolo zle. Ani raz.“

Daphne si vzdychla, prikývla, uznala jej za pravdu.

„Ešte počkám,“ povedala. „Len trochu.“

Nebola si istá, prečo si to chce ešte pár dní nechať pre seba, ale chcela. A keďže to bola ona, koho telo sa momentálne snažilo obrátiť naruby, mala pocit, že o tom má právo rozhodovať.

„Ach, skoro by som zabudla,“ ozvala sa Maria. „Prišla správa od vášho brata. Budúci týždeň príde do mesta.“

„Colin?“ spýtala sa Daphne.

Maria prikývla.

„Aj s rodinou.“

„Budú bývať u nás,“ povedala Daphne. Colin a Penelope nemali v mes-te dom a bývali buď u Daphne alebo u ich najstaršieho brata, Anthonyho, ktorý zdedil titul a všetko, čo s ním súviselo. „Prosím, požiadať Belindu, aby v mojom mene napísala list, v ktorom bude trvať na tom, aby prišli do domu Hastingsovcov.“

Maria prikývla a odišla.

Daphne zastonala a zaspala.

V čase, keď Colin a Penelope prišli so svojimi štyrmi deťmi, Daphne zvracala už niekoľkokrát denne. Simon o jej stave stále nevedel. Zdržal sa na vidieku kvôli nejakému zaplavenému poľu a vrátil sa až koncom týždňa.

Daphne nemohla nepokojnému žalúdku dovoliť, aby sa jej postavil do cesty, keď bude chcieť privítať svojho obľúbeného brata.

„Colin!“ zvolala a jej úsmev pri pohľade do jeho iskrivých zelených očí bol plný nadšenia. „Už je to tak dlho.“

„Plne súhlasím,“ povedal a rýchlo ju objal, zatiaľ čo sa Penelope pokúšala dostať ich deti do domu.

„Nie, nesmieš naháňať toho holuba!“ povedala prísne. „Prepáč, Daph-ne, ale...“ Rozbehla sa späť ku schodom a elegantne schmatla sedemroč-ného Thomasa za golier.

„Buď rada, že tvoji nezbedníci už vyrástli,“ povedal Colin so smiechom a ustúpil o krok. „Nemôžeme si nechať... Dobrý Bože, Daff, čo je to s tebou?“

Mohla vedieť, že jej brat nemá taktu na rozdávanie.

„Vyzeráš hrozne,“ povedal, akoby to svojím prvým vyhlásením nedal jasne najavo.

„Len sa cítim trochu zle,“ zamrmlala. „Myslím, že je to kvôli rybe.“

„Strýko Colin!“

Colinovu pozornosť našťastie rozptýlili Belinda a Caroline, ktoré sa s viditeľným nedostatkom dámskej elegancie rútili dolu schodmi.

„Ty!“ povedal s úsmevom a jednu z nich objal. „A ty!“ Zdvihol pohľad k druhej. „Kde je tvoje druhé ja?“

„Amelia odišla na nákupy,“ povedala Belinda a potom sa sústredila na svoje malé sesternice a bratrancov. Agatha mala práve deväť, Thomas sedem a Jane šesť. Malý Georgie mal mať o mesiac tri roky.

„Začínaš byť akási veľká!“ povedala Belinda Jane a pozrela sa na ňu.

„Za posledný mesiac som vyrástla o päť centimetrov!“ vyhlásila.

„Za posledný rok,“ opravila ju Penelope jemne. Nedosiahla na Daphne, aby ju objala, preto sa k nej naklonila a stisla jej ruku. „Viem, že tvoje dievčatá boli už celkom veľké, keď som ich videla naposledy, ale prisahám, že ma to zakaždým prekvapí.“

„Mňa tiež,“ priznala Daphne. Niektoré rána sa ešte stále budila a napoly očakávala, že jej dievčatá budú mať na sebe šaty pre dievčatká. Skutočnosť, že sú to dámy, dospelé ženy...

Bolo to nepochopiteľné.

„Vieš, čo ľudia hovoria o materstve...“ povedala Penelope.

„Čo?“ zamrmlala Daphne.

Penelope sa odmlčala len na chvíľu a unudene sa na ňu usmiala.

„Roky letia a dni nemajú konca kraja.“

„To nie je možné,“ vyhlásil Thomas.

Agatha si sťažka vzdychla. „Berie všetko doslova.“

Daphne natiahla ruku a rozstrapatila Agathine svetlohnedé vlasy.

„Máš naozaj len deväť?“

Zbožňovala Agathu. Na tom malom dievčatku, takom vážnom a odhodlanom, bolo niečo, čo ju vždy chytalo za srdce.

Agatha, keďže to bola Agatha, okamžite pochopila, že to bola rečnícka otázka a postavila sa na špičky, aby tetu pobožkala.

Daphne jej gesto opätovala a pobožkala ju na líce, potom sa obrátila k pestúnke mladej rodiny, ktorá stála pri dverách a držala malého Georgieho.

„A ako sa máš ty, miláčik?“ zahrkútala a natiahla ruky, aby chlapca vzala do náručia. Bol bacuľatý a blondavý, s ružovými líčkami a nebeskou bábätkovskou vôňou, aj keď už nebol bábätkom. „Vyzeráš na zjedenie,“ povedala a predstierala, že ho ide uhryznúť na krku. Na rukách ho jemne pohojďovala sem a tam. „Už nepotrebuješ, aby ťa hojdali, však?“ zašepkala a znova ho pobožkala. Jeho jemná pokožka ju vrátila do čias, keď bola mladou matkou. Samozrejme, že mala pestúnky a opatrovatelky, ale ani len nedokázala spočítať, koľkokrát sa vkradla do detských izbičiek, aby ich tajne pobožkala na líce a sledovala, ako spia.

Ach, dobre. Bola sentimentálna. To nebolo nič nové.

„Koľko máš teraz rokov, Georgie?“ spýtala sa a pomyslela si, že by to možno znova *mohla* zvládnuť. Niežeby mala na výber, ale cítila sa pokojne, keď tu stála s týmto malým chlapcom v náručí.

Agatha ju potiahla za rukáv a zašepkala: „On nerozpráva.“

Daphne zažmurkala. „Prosím?“

Agatha sa pozrela na rodičov, akoby si nebola istá, či má povedať niečo viac. Boli zanepřázdnení rozhovorom s Belindou a Caroline a nevšimnuli si ich.

„Nehovorí,“ zopakovala. „Nepovie ani slovo.“

Daphne sa mierne odtiahla, aby sa mohla opäť pozrieť Georgiemu do tváre. Usmial sa na ňu a v kútikoch jeho očí sa urobili vrásky. Presne tak, ako u Colina.

Daphne sa pozrela na Agathu.

„Ale rozumie tomu, čo ľudia hovoria...“

Agatha prikývla.

„Každé slovo. Som si tým istá.“ Prešla do šepotu. „Myslím, že moju matku a otca to znepokojuje.“

Dieťa, ktoré bude mať čoskoro tretie narodeniny a nepovie ani slovo? Daphne si bola *istá*, že ich to znepokojuje. Zrazu jej bol dôvod Colinovo a Penelopinho nečakaného výletu do mesta celkom jasný. Prišli si po radu. Simon bol v detstve presne taký istý. Do svojich štyroch rokov

neprehovoril. A potom celé roky trpel vyčerpávajúcim koktaním. Dokonca aj teraz, keď ho niečo mimoriadne rozruší, sa mu to vracia, vníma to z jeho hlasu. Zvláštnu pauzu, opakujúci sa zvuk, zastavenie... Ešte stále si to uvedomoval, hoci už nie tak veľmi ako pri ich prvom stretnutí.

Videla mu to však v očiach. Ten záblesk bolesti. Alebo možno hnevu. Na seba, na svoju slabosť. Daphne sa domnievala, že niektoré veci ľudia nikdy neprekonajú, nie úplne.

Daphne neochotne odovzdala Georgieho pestúnke a popohnala Agathu ku schodom.

„Poď, miláčik,“ povedala. „Detská izba vás čaká. Odniesli sme tam všetky staré hračky dievčat.“

S hrdosťou sledovala, ako Belinda vzala Agathu za ruku.

„Môžeš sa hrať s mojou obľúbenou bábikou,“ povedala Belinda veľmi vážne.

Agatha sa pozrela na sesternicu s jasnou úctou a nasledovala ju hore schodmi.

Daphne počkala, kým všetky deti odídu, a potom sa obrátila k bratovi a jeho manželke. „Čaj?“ spýtala sa. „Alebo sa chcete najskôr prezliecť?“

„Čaj,“ povedala Penelope s povzdychom vyčerpanej matky. „Prosím.“

Colin súhlasne prikývol a spoločne vošli do salónika. Keď sa usadili, Daphne sa rozhodla, že nemá zmysel chodiť okolo horúcej kaše. Koniec koncov, bol to jej brat a vedel, že sa s ňou môže rozprávať o čomkoľvek.

„Bojíš sa o Georgieho,“ povedala. Bolo to konštatovanie, nie otázka.

„Nepovedal zatiaľ ani slovo,“ ozvala sa Penelope potichu. Hlas mala pokojný, ale bolo vidno, že ťažko prehĺta.

„Rozumie nám,“ povedal Colin. „Som si tým istý. Nedávno som ho požiadal, aby si pozbieral hračky a on to urobil. Okamžite.“

„Simon bol rovnaký,“ povedala Daphne. Pozrela z Colina na Penelope a späť. „Predpokladám, že práve preto ste prišli? Aby ste sa porozprávali so Simonom...“

„Dúfali sme, že by nám to mohol pomôcť pochopiť to,“ povedala Penelope. Daphne pomaly prikývla.

„Som si istá, že sa s vami o tom porozpráva. Zdržal sa však na vidieku, ale čakám, že sa vráti do konca týždňa.“

„Nikam sa neponáhľame,“ povedal Colin.

Daphne kútikom oka zbadala, ako Penelope zvesila plecيا. Bol to nepatrný pohyb, ale všimla by si ho každá matka. Penelope vedela, že sa nemajú kam ponáhľať. Čakali takmer tri roky, kým Georgie prehovorí, pár dní navyše na tom nič nezmení. A predsa tak zúfalo chcela *niečo* urobiť. Podniknúť niečo, len aby jej dieťa bolo v poriadku.

To, že prišli až sem, a potom zistili, že Simon je preč... Muselo to byť skľučujúce.

„Myslím, že je veľmi dobré znamenie, že vám rozumie,“ povedala Daphne. „Oveľa viac by ma znepokojovalo, keby to tak nebolo.“

„Všetko ostatné na ňom je úplne normálne,“ povedala Penelope vášnivo. „Behá, skáče, je. Myslím, že dokonca číta.“

Colin sa k nej prekvapene otočil. „Naozaj?“

„Myslím, že áno,“ povedala Penelope. „Minulý týždeň som ho videla s Williamovým šlabikárom.“

„Pravdepodobne sa len pozeral na ilustrácie,“ povedal Colin jemne.

„To som si myslela aj ja, ale potom som sledovala jeho oči! Pohybovali sa sem a tam a sledovali slová.“

Obaja sa obrátili na Daphne, akoby ona mohla mať všetky odpovede.

„Myslím, že by mohol vedieť čítať,“ odpovedala Daphne a cítila sa dosť neschopne. Tak by chcela mať všetky odpovede. Chcela im povedať aj niečo iné ako *Myslím* alebo *Možno*. „Je trochu mladý, ale neexistuje dôvod, prečo by nemohol čítať.“

„Je veľmi bystrý,“ vyhlásila Penelope.

Colin sa na ňu zhovievavo pozrel. „Miláčik...“

„Je! William čítal, keď mal štyri roky. Agatha tiež.“

„Vlastne,“ pripustil Colin zamyslene, „Agatha začala čítať, keď mala tri. Nič náročné, ale určite dokázala čítať krátke slová. Pamätám si to celkom dobre.“

„Georgie číta,“ povedala Penelope pevne. „Som si tým istá.“

„Tak to znamená, že máme ešte menej dôvodov na obavy,“ povedala Daphne s dobrou náladou. „Každé dieťa, ktoré číta pred tretími narodeninami, nebude mať problém hovoriť, keď na to bude pripravené.“

Netušila, či je to tak aj v tomto prípade. Skôr si myslela, že by to tak malo byť. A *zdalo* sa jej to logické. A ak by sa ukázalo, že Georgie sa zajakáva rovnako ako Simon, jeho rodina by ho aj tak milovala a zbožňovala